

เทศน์เช้า วันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๖๒

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ ตั้งใจฟังธรรม สัจธรรมเป็นที่แสวงหา สัจธรรมเป็นความจริง

ไฉนของเรา เราอยู่ในสมมุติสัจจะ สมมุติสัจจะมันเป็นความสมมุติ มันสมมุติขึ้นมา สมมุติขึ้นมาแล้วเราก็อครวญศึกษา เวลาศึกษาขึ้นมามันเป็นความจริงในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเป็นจริงในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ พระพุทธศาสนา มหัศจรรย์มาก เลอเลิศมาก

แต่ของเรามีถือสาก ปากถือศีล เราศึกษาธรรมะกัน เราพยายามแสวงหากัน แต่ของเรา ประพฤติปฏิบัติไม่ได้ความเป็นจริงของเราทั้งนั้น เราบู๊ทุกอย่างแต่เราทำอะไรไม่ได้สักเรื่อง รู้ทุกอย่างแต่ทำอะไรไม่ได้สักเรื่องเลย

เวลาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามา แล้วก็มาแปลความแปลค่า ให้เป็นความเห็นของตนๆ ถ้าแปลความแปลค่าให้เป็นความเห็นของตนนะ

แต่ด้วยอำนาจวาสนานะ ในเมืองไทยมีศาสนาพุทธเป็นศาสนาประจำชาติ มันก็มี ประเพณีวัฒนธรรม วัฒนธรรมของชาวพุทธๆ ใจ

วัฒนธรรมของชาวพุทธ เวลาฝรั่งมาเที่ยวเมืองไทย มาเที่ยวเรื่องวัดเรื่องวาไร เรื่องวัด เรื่องวา สิ่งที่เป็นความเจตนาเป็นบุญกุศลในใจของชาวพุทธได้ก่อร่างสร้างขึ้นมา ได้ก่อร่างสร้างขึ้นมาเพราะอะไร เพราะธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาท่านแสดงธรรมถึงขั้น สวรรค์ ชั้นพรหม เราก็สร้างสิ่งนั้นให้เป็นสิ่งวิจิตรพิสดาร พอวิจิตรพิสดารขึ้นมาเป็นวัฒนธรรม วัฒนธรรมของเรา

แต่พระพุทธศาสนาสำคัญ สำคัญมาก สำคัญ ถ้าเราศึกษาแล้ว เราศึกษาแล้วเราฝึกหัด ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ถ้าฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ เห็นไหม

คนเรานะ ถ้าไม่มีศีลไม่มีธรรมในหัวใจมันจะไม่ต่างกับสัตว์ เวลาสัตว์ สัตว์มันสมสู่กัน โดยธรรมชาติของมัน สัตว์เวลามันฉุนเฉียว มันทำร้ายกัน

มนุษย์เรามีศีลมีธรรม ถ้ามีศีลมีธรรมขึ้นมา มนุษย์ต่างจากสัตว์ ต่างจากสัตว์เพราะมีศีลมีธรรม ถ้ามีศีลมีธรรม เรามีอำนาจวาสนาของเรา เราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาแล้ว ศึกษามาๆ ศึกษาเพราะอะไร ศึกษาเพราะเรามีปฏิญญาของเรา เราว่าเรามีความรู้มีความสามารถ เราแสวงหาสิ่งใดก็ได้ จะแสวงหาความสุขสิ่งใดก็ได้ แล้วเราก็แสวงหาของเรา

แต่แสวงหาสิ่งนั้นมาๆ เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่่านั้นเป็นปัจจัยเครื่องอาศัยๆ

คนเราปัจจัยเครื่องอาศัยนะ เวลาสัตว์มันได้กินอินทผลูนของมัน มันก็มีความสุขของมัน ของเราปัจจัย ๔ ปัจจัย ๔ เวลาปัจจัย ๔ ขึ้นมา คุณภาพชีวิตๆ เราก็แสวงหาสิ่งที่ประณีตลึกซึ้ง ประณีตลึกซึ้งของมันก็เป็นเพราะของเราไง แต่คนที่เขาอยู่กับสิ่งนั้นจนจำเจของเขา มันก็เป็นเรื่องธรรมดาของเขา เป็นเรื่องธรรมดาของเขาๆ

ฉะนั้น ปัจจัย ๔ ปัจจัย ๔ มันเป็นสิ่งดำรงชีวิตขึ้นมา เราก็ไปทำให้มันเป็นสิ่งที่เลอค่าไปซะ

สิ่งที่เป็นความจริงๆ คือน้ำใจของมนุษย์ๆ น้ำใจของคนนี้สำคัญมาก

พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของลูกด้วยสัจจะด้วยความจริง ด้วยความเอื้อเฟื้อ ด้วยความเอื้ออาทรของพ่อของแม่ ด้วยความเอื้อเฟื้อ ด้วยความเอื้ออาทรของพ่อของแม่นะ

น้ำใจของพ่อของแม่รักลูกโดยธรรมชาติ รักลูกโดยสัญญาตมฺญาณ สัญญาตมฺญาณของสัตว์ มันก็รักลูกของมัน เห็นไหม

นี่ก็เหมือนกัน เราเป็นมนุษย์ เราก็รักลูกรักเต้าของเรา รักลูกรักเต้าของเรา การกระทำของเราได้รับความอบอุ่นมาจากพ่อจากแม่ จากพ่อจากแม่ขึ้นมา สิ่งที่เราเกิดมา พระอรหันต์ของลูก พระอรหันต์ของลูก ได้สิ่งมีชีวิตนี้มาๆ

เวลาเราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของเรา แต่เวลาเราจะประพฤติปฏิบัติขึ้นมา พระอรหันต์เป็นสัจจะเป็นความจริงในใจของตน พระอรหันต์คือความไม่หันเห อรหันต์คือไม่หันซ้ายหันขวา ไม่ไปในทางที่ชั่ว ไม่ได้ไปทางที่กิเลสมันชักนำไป นั่นมันมีจุดยืนของมัน

ถ้าอรหันต์คือไม่หันซ้ายหันขวา ไม่ไปตามความชั่วของกิเลสตัณหาความทะยานอยาก แล้วมันเป็นสัจจะเป็นความจริงในใจของเรา เป็นสัจจะเป็นความจริงในใจของเรา เพราะอะไร

เพราะว่าความทุกข์มันบีบคั้น เวลาคนเรากินอิ่มนอนอุ่นแล้วก็มีความสุขของเราคือความสุขชั่วคราวทั้งนั้นนะ เวลาคนเรากินเหล่าเมายา “พอแล้วละ พอแล้วละ” เดียวก็กินอีก มันทนแรงเร้าในใจของมันไม่ได้

นี่ก็เหมือนกัน สิ่งที่เป็นปัจจัยเครื่องอาศัยเราก็ตแสวงหาของเราด้วยความเป็นมนุษย์ เราเป็นมนุษย์นะ เราต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย ชีวิตนี้มันอยู่ด้วยอาหาร แต่เราแสวงหาของเราแล้ว สิ่งนี้มันเพียงพอกับเราแล้ว ถ้าเพียงพอกับเราแล้ว ด้วยเรามีค่าน้ำใจของเรา เห็นไหม

คนเกิดมา เกิดมาด้วยเวรด้วยกรรม กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน คนที่ขาดตกบกพร่องของเขาเพราะเวรเพราะกรรมของเขา เพราะการกระทำของเขา ถ้าเวรกรรมของเขาคือโอกาสของเขาที่ไม่มี แต่ถ้าคนเกิดมาด้วยสัญชาติญาณของเขาชี้เกี้ยว เกี้ยวคร้าน ไม่เอาไหน นั่นก็เป็นอำนาจวาสนาของเขา

ถ้าเราจะเจือจาง เราเจือจาง สิ่งที่เป็นปัจจัยเครื่องอาศัยเราก็ตแสวงหาของเรามาแล้ว ถ้าเรามีของเราพอเพียงแล้ว เราจะเสียสละเพื่อประโยชน์กับสังคม เพื่อประโยชน์กับโลก เราจะสร้างอำนาจวาสนาบารมีของเรา ถ้าคนจะทำได้จิตใจต้องสูงส่ง ถ้าจิตใจสูงส่ง จิตใจสูงส่งมาจากอะไร

จิตใจสูงส่งมาจากเราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วเราประพฤติปฏิบัติ เราพยายามกระทำของเรา ถ้าเราทำของเราขึ้นมาเราจะเห็นคุณค่าของหัวใจ ถ้าจิตใจสงบระงับขึ้นมา เรามีความสุขของเรา

สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี เวลาจิตสงบขึ้นมามันไม่ต้องอาศัยสิ่งใดๆ เลย โดยธรรมชาติของมัน มันก็ทรงตัวของมันได้อยู่แล้ว แต่เพราะมันมีกิเลสตัดทอนความทะยานอยาก ด้วยความมีติดบอดของเรามันเลยปิดหูปิดตา พอปิดหูปิดตามันก็ปรารถนาโลกธรรม ๘ มีลาภ เสื่อมลาภ มียศเสื่อมยศ ยศถาบรรดาศักดิ์ มันไหลไปเอานู่น นี่เง เพราะจิตใจมันต่ำต้อยใจ จิตใจมันต่ำต้อยมันถึงไม่เห็นคุณค่าของหัวใจเง

ถ้ามันจะเห็นคุณค่าของหัวใจ คุณสิ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้บวชพระมา บริหาร ๘ บริหาร ๘ พอดำรงชีพเท่านั้น ดำรงชีพไว้ ภิกษุจารีเลี้ยงชีพด้วยปลีแข่ง เลี้ยงชีพด้วย ปลีแข่งด้วยอะไร ด้วยการประพฤติปฏิบัติเง เวลาประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเพื่ออะไร เพื่อพ้นจาก ทุกข์เง เพื่อคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย มันมีฝั่งตรงข้ามที่ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย

ในพระพุทธศาสนานี้ยืนยันถึงการไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย การยืนยันไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย มันไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายที่ไหน เวลาเกิด เกิดที่ไหน เวลาเกิด จิตเวียนว้าย ตายเกิดในวัฏฏะ เวลาจิตมันเกิดขึ้นมา อูบัติขึ้นมามันมาจากไหน

เวลาเกิดเป็นคน เกิดเป็นคนเพราะอำนาจวาสนาถึงมาเกิดเป็นคนเง เวลาเกิดเป็นสัตว์ เกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม เวลาเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม โอบปาดิกะ กำเนิดโดยโอบปาดิกะ กำเนิด ๔

เวลาเกิดเป็นมนุษย์เกิดมาด้วยเวรด้วยกรรม เราเกิดมาเรามีสายบุญสายกรรม มีพ่อแม่ แม่ พ่อแม่มีปู่ย่าตายาย คนที่ไม่ได้เป็นนักรบเขาก็มีครอบครัวของเขา แต่คนที่มีครอบครัวของเขา เขามีสัจจะมีความจริงใจของเขา

จิตเวียนว้ายตายเกิดในวัฏฏะ ถ้ามันมีสติมีปัญญาขึ้นมามันเข้าไปเท่าทันจิตของตน เวลามันเท่าทันจิตของตน กิเลสไม่มีอำนาจจะชักจูงจิตนี้ไปได้ ถ้าไม่มีอำนาจชักจูงจิตนี้ไปได้ จิตนี้สงบระงับ นี่เง สัมมาสมาธิ จิตสงบระงับขึ้นมามีคุณค่าแล้ว

นี่เง ผู้ที่จะประพฤติปฏิบัติต้องจิตใจสูงส่ง สูงส่งที่ไหน สูงส่งว่า มันหาโอกาส หาเวลาในการประพฤติปฏิบัติในชีวิตนี้ได้

คนเราวัยทำงาน วัยทำงานปากกัดตีนถีบทำงานเต็มที่เลย วัยเกษียณวัยแก่เฒ่าแล้วเราจะมาประพฤติปฏิบัติใน

แต่ถ้าคนเขามีสติปัญญาของเขา เขาหาเวลาของเขาได้ เราจะอยู่ที่ไหนเราก็มีลมหายใจอยู่ ถ้าเรามีลมหายใจ มีสติปัญญาอยู่ มีสติปัญญา มีสตินะ ลมหายใจนี้มันลมหายใจของสิ่งมีชีวิต แต่ถ้าเรามีสติกำหนด หายใจเข้านี่ก็พุท หายใจออกนี่ก็โธ เป็นพุทธานุสติ พุทธธานุสติ คือพุทชะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน แล้วมันเบิกบานที่ไหน

เวลาคนเวลาเจ็บตาก็ไปหาหมอตาทา ถ้าหมอตาทาก็รักษาให้หายได้ก็มองเห็นสิ่งนั้น

นี่ก็เหมือนกัน ถ้ามันพุทชะอยู่ที่ไหน มันอยู่ที่หัวใจ ถ้าหัวใจขึ้นมา ถ้ามันเข้าถึงหัวใจของตนได้ หัวใจของตนมันสงบเข้ามาแล้ว สิ่งในโลกนี้เป็นปัจจัยเครื่องอาศัย ปัจจัย ๔ ปัจจัย ๔ ของอาศัย ของชั่วคราว

ของอาศัย ของชั่วคราว คนที่จิตใจสูงส่งเขาเห็นคุณค่าตรงนี้ เขารู้เท่าทันว่าสิ่งนั้นมันไม่สามารถที่จะอุดกระชากลากใจของเราไปได้ แต่ถ้ามันเป็นอำนาจวาสนาบารมีของตนที่จะคุ้มครองรักษาสมบัติของเราได้หรือไม่

คนที่ประหยัดมัจฉยัสถ์เขาจะรักษาสมบัติ เขาจะคุ้มครองของเขา เขาดูแลทรัพย์สมบัติของเขา ทรัพย์สมบัติของเขามีไว้เพื่อดำรงชีพ เพื่อชาติ เพื่อตระกูล เพื่อสังคม เพื่อๆ

ถ้ามันเพื่อขึ้นมา จิตใจมันจะสูง ถ้าจิตใจมันสูงส่งมันทำสิ่งนี้ได้ ถ้าจิตใจคนมันตระหนี่ถี่เหนียว เพื่อเราๆ ของเราๆ มันไม่ให้ใครเลย แล้วมันก็ได้อะไรเลย ถ้าจิตใจของคนมันไม่สูงส่ง

ถ้าจิตใจของคนสูงส่งขึ้นมา มันเพื่อเราแล้วก็เพื่อสังคม เพื่อโลก เพื่อศาสนา เพื่อสิ่งต่างๆ นี่มันมีอำนาจวาสนาบารมีของมันขึ้นไป แล้วก็ใช้เวลา เพราะอะไร เพราะถ้ามันเพื่อแล้วจิตใจมันมีค่า

ถ้าจิตใจมีค่า คุณคนสิ เขาจะทุกขร้อนขนาดไหน นี่มันกรรมของสัตว์ เขาจะดีจะชั่ว เรื่องของเขา เรื่องของเขา เราจะทำทุกคนให้เป็นคนดีทั้งหมดไม่ได้ เราจะทำให้ทุกคนมีความเห็นเหมือนกันเป็นไปไม่ได้ ถ้ามันเป็นไปไม่ได้ แล้วแต่ว่าคนมีอำนาจวาสนามากน้อยแค่ไหน

ถ้าคนที่มีอำนาจนามาขึ้นมาก็คือเขาได้ เขาละวางของเขา ชีวิตก็คือชีวิตนี้ แต่ชีวิตนี้เราชีวิตเพื่ออะไร ชีวิตเพื่อโลกก็จบไปเพื่อโลก ถ้าชีวิตเพื่อเรา ชีวิตเพื่อเรา เพื่อเรา เพื่อใคร เพื่อเราเพื่อกิเลสหรือเพื่อธรรม

ถ้าเพื่อธรรมๆ นะ เพื่อธรรมต้องให้เป็นสังฆธรรมๆ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไม่มีขัดไม่มีแย้งกันเลย คือ สมาธิ ปัญญา มันจะไม่มีขัดไม่มีแย้งกันนะ

ไฉนประเพณีปฏิบัติมันทั้งขัดทั้งแย้ง จะไปทางลัด จะไปทางตรง จะมุดอุโมงค์ไป จะไปบนอากาศ...ไม่มีอยู่ในโลก ถ้ามีอยู่แล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไม่ทุกข์ยากอย่างนี้ ๖ ปีที่ไปศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ คนนั้นขม คนนี้เียนยอ คนนี้ยกย่องสรรเสริญ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่สน เพราะหัวใจยังติดค้างอยู่ เพราะมันยังทุกข์อยู่ เพราะมันยังมีความสงสัยอยู่ ไม่ฟังใครทั้งสิ้น

เวลามาแสวงหา แสวงหาในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ เวลาเกิด เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เวลามันจะปลดเปลื้อง ชีวิตนี้มาจากไหน บุญเพนิวาสนาสุสติญาณ ตั้งแต่พระเวสสันดรไป แล้วถ้ามันไม่จบไม่สิ้น ไปไหน มันเกิดต่อเนื่องไป แล้วถ้ามันจบ จบที่ไหน อาสวักขยญาณ จบในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เสวยวิมุตติสุข นี่ไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย ไม่เกิดอีกแล้ว ไม่เกิดก็ไม่มี การตาย ไม่มีการเริ่มต้น ท่ามกลาง ที่สุด เอามาจากไหน

เพราะมันมีเริ่มต้น มีเริ่มต้นเพราะอะไร มีเริ่มต้นเพราะอวิชชา เพราะความไม่รู้ แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแทงทะลุหมดแล้ว อะไรไม่รู้ สว่างกระจ่างแจ้ง สามแดนโลกธาตุ ครอบคลุมทั้งหมด กามภพ รูปภพ อรูปภพ เป็นวิวัฏฏะ ออกจากวัฏฏะ ออกจากวัฏฏะด้วยหัวใจดวงนี้

วัฏฏะนี้เป็นที่อาศัยเท่านั้น กามภพ รูปภพ อรูปภพ เกียดกันจะเป็นจะตาย นรกสวรรค์มีหรือไม่ ทุกอย่างมีหรือไม่ มันเป็นแค่ที่อยู่อาศัยของจิตเท่านั้น

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ด้วยบุญ ด้วยกุศล ด้วยกรรม กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน ทำดีก็ได้ไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม แต่ก็หมดอายุขัยก็เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ

วิภูฏะคือการเวียนว่ายตายเกิดสังสารวัฏไม่มีวันจบวันสิ้น ทำชั่วทำหายบ้ำเข้าไปเกิดนรก
อเวจี ด้วยศีล & มนุษย์สมบัติเราถึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์

การเกิดเป็นมนุษย์เป็นสิ่งที่มีความ มีค่าเพราะมีกายกับใจ ร่างกายนี้บีบคั้น มันต้องการ
อาหาร โรคประจำธาตุชั้นคือโรคหิวจะหาย มันจะหิวมันจะกระหาย มันต้องการอาหาร
ตลอดไป แล้วมันก็บีบคั้นเราตลอด แล้วธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็มาเตือน
ตรึงนี้ให้พิจารณากาย

ทางการแพทย์เขาพิจารณากายดีกว่าเราอีก เขารู้เลยว่าการแบ่งเซลล์ การทรงอยู่ของ
อวัยวะ เขาเปลี่ยนถ่ายได้ เปลี่ยนหัวใจก็ได้ เปลี่ยนไตก็ได้ เปลี่ยนตับก็ได้ เปลี่ยนได้หมดเลย
ทางการแพทย์เขาเปลี่ยนได้หมดเลย

แต่ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไม่มีการเปลี่ยนแปลง สัจจะคือสัจจะ

การเวียนว่ายตายเกิดในวิภูฏะเพราะความไม่รู้ เพราะอวิชชา อวิชชาที่ไหน อวิชชาคือ
พญามาร คือเจ้าวิภูฏะที่มันครอบคลุมหัวใจอันนั้น

แล้วถ้ามันเป็นจริงๆ ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีการเปลี่ยนแปลง
ไม่มีการคลาดเคลื่อน ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะไม่มีการขัด ไม่มีการแย้ง ไม่มีการ
กีดขวางกันทั้งสิ้น แล้วมันจะเป็นไปของมันตามสัจจะเป็นความจริง มรรคหยาบฆ่ามรรค
ละเอียดใจ

ศึกษาธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันเป็นสมมุติของเรา แต่มันเป็นธรรม
ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็ว่ารู้ รู้ทุกอย่างเลย แต่ไม่รู้ศีล สมาธิ ปัญญา ไม่รู้จัก
จิตของตน ไม่รู้จักกิเลสต้นหาความทะยานอยาก ไม่รู้ว่าเริ่มต้นที่ไหน ท่ามกลางที่ไหน แล้วจบที่
ไหน ไม่มีเหตุ ไม่มีผล โอ้ย! เป็นพระอรหันต์หมดเลย

นั่นมันหันเข้าหากิเลสใจ หันเข้าหาทิฏฐิมานะของตน หันเข้าหาอื้อไขของตน ว่าตน
ยิ่งใหญ่ๆ

แต่ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มนุษย์เสมอมนุษย์ เสมอภาคกันโดย
ความเป็นมนุษย์ แต่กิเลส กรรมของคนแตกต่างกัน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากับเทวดาที่มาร่วมเกิดเป็นคู่เวรคู่กรรมกันมาตลอด เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เทวดาที่มาสังสมเภท มาช่วงชิงอำนาจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะมาปกครองสงฆ์ทั้งๆ ที่ตัวเองไม่ได้สร้างบารมีสิ่งใดมา

นี่ไง เกิดมาร่วมกัน เกิดมาด้วยกัน คนหนึ่งเกิดมาสร้างสมคุณงามความดี แล้วคนหนึ่งใช้สติใช้ปัญญาพยายามแยกแยะค้นหาวิชาความไม่รู้ในใจของตน อีกคนหนึ่งเกิดมาด้วยการแย่งชิงการแสวงหา ต้องการอำนาจบาตรใหญ่โดยที่ตัวเองไม่รู้ไม่เห็นในใจของตนใดๆ ทั้งสิ้น ธรรมี่สูบทั้งเป็นเลยนะ

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาปรินิพพานไปแล้ว คุณสิ เวลาจะพระราชทานเพลิง เทวดาให้จุดไม่ติดๆ เพราะพระกัศสปะยังมาเผาไม่ถึง พระกัศสปะเป็นผู้ทรงคุณธรรม

พระกัศสปะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้วจะเป็นผู้ทำสังคายนา เป็นผู้ที่รวบรวมให้หมู่สงฆ์เข้มแข็ง ให้สงฆ์เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันด้วยการกระทำของพระกัศสปะ นี้ด้วยบุญอำนาจวาสนาของพระกัศสปะ เห็นไหม

จุดไฟอย่างไรก็ไม่ติด รอจนพระกัศสปะมาถึง ได้มากกราบฝ่าพระบาทขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เทวดาจุดให้เลย ไฟติดปั๊บ

นี่ไง ความดีๆ ไร คนคนหนึ่งธรรมี่สูบไปเลย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คุณสิ เทวดา อินทร์ พรหมส่งเสริม ยกย่องสรรเสริญ กราบบูชา

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานนะ พระอานนท์คร่ำครวญแล้วคร่ำครวญอีก “ดวงตาของโลกดับแล้ว ดวงตาของโลกดับแล้ว”

นี่ไง เป็นผู้ชี้แนะตั้งแต่เทวดา อินทร์ พรหม ตั้งแต่โลกมนุษย์ ตั้งแต่การปกครอง ทุกๆ อย่างองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นคนชี้แนะชี้แนะ เวลาก็จะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาคอยแก้คอยไขให้คนพัฒนาไปเรื่อย นี่ไง ธรรมี่ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐที่นี่ไง

ไม่ใช่ประเสริฐที่ฤทธิ์ ไม่ใช่ประเสริฐที่ทายใจ ไม่ใช่รู้วาระจิต แหม! ญาติโยมมากมาย ไปไหนมีคนล้อมหน้าล้อมหลัง...นั่นคือคอนเสิร์ท ธรรมะคอนเสิร์ท คอนเสิร์ทมันจัดแสงสีเสียง นี่ไม่ใช่

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเรียบง่าย สงบ มีคุณธรรมในใจของตน อ่อนน้อมถ่อมตน ไม่มีการเห่อเหิมทะเยอทะยาน ไม่มี ไม่เป็นไปอย่างนั้น

นี่พูดถึงมหัศจรรย์อย่างนี้ไง มหัศจรรย์จนคนมองไม่เห็นใจ มองแต่ไอ้คนมาจัดฉาก อย่างนั้นยิ่งใหญ่มาก ไปไหนคนล้อมหน้าล้อมหลัง

คน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปไหนมีพระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ล้อมหน้าล้อมหลัง พระอรหันต์ที่ล้อมหน้าล้อมหลังเป็นสิ่งที่สะอาดบริสุทธิ์ เป็นสิ่งที่ไว้วางใจได้

ไม่ใช่มีแต่มีดคอยทิ่มคอยแทงคอยเสียบกันอยู่นั่น ไปล้อมหน้าล้อมหลังแล้วคอยเสียบ คอยเหยียบเท้า คอยผลักดันกัน ไร้สาระ

นี่พูดถึงว่า ถ้าเราจะเลือก ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่มีขัดไม่มีแย้งกัน ฟังธรรมๆ เพื่อเหตุนี้ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าประเสริฐ ประเสริฐที่ไหน ประเสริฐที่ในหัวใจของเรา ถ้าหายใจเข้านี่พุท หายใจออกนี่โก ประพฤติปฏิบัติขึ้นมาให้มันเป็นความจริงขึ้นมา

แต่มันไม่ประพฤติปฏิบัติไร รู้ทุกเรื่อง แต่ทำอะไรไม่ได้สักเรื่อง รู้ทุกเรื่อง พระพุทธเจ้าสอนรู้ทุกอย่างเลย แต่ทำอะไรไม่ได้สักอย่าง เอวัง